

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συγδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιπεργ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΑΤΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. -- Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. --
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς ἀγαπᾶσθε ἀπὸ τὴν πενθερὰν σας. — Ἀθιγγανίς (ὑπόδος Κοραλλίας Ρουσσέλη) — Σ' τὸ ἀηδόνι (ποίημα ὑπόδος Μαρίας Πίπιχα. — Σάρα Βερνάρ. — Ἡ δύναμις τῶν λέξεων ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ. — Καλλιτεχνία: ἡ Ἀλεξάνδρα τοῦ κ. Φιλιππότη — Ἡ Μερόπη ἐν τῷ Παρθενοναγωγείῳ Σκορδέλη. — Θεάτρον. — Βιβλία. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΩΣ ΑΓΑΠΑΣΘΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΝΘΕΡΑΝ ΣΑΣ

Ὅσάκις ἀναγνώστριά μου μοὶ ἀναγγέλλει τοὺς γάμους τῆς ἐξεγείρει ἐν ἐμοί, τῇ ἀγνώστῳ φίλῃ τῆς, αἰσθήματα ἀληθοῦς ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας. Δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ ἀπευθύνω πρὸς ἐκάστην τούτων θερμὰς συγχαρητηρίου ἐπιστολάς, εὐχαρίστως ὅμως τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνων, ὅσαι ζητοῦσι τὴν γνώμην μου ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὸν νέον αὐτῶν βίον. Πῶς νὰ ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὴν πλουσίαν πενθερὰν μου, εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁποίας εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ζήσω, ἐγὼ πτωχὴ καὶ ἄνευ ὀβολοῦ εἰσαχθεῖσα ἐν αὐτῷ; ἐρωτᾷ νεαρὰ κυρία.

Τὸ νὰ εἶναι τις διατεθειμένη νὰ ἀγαπηθῇ παρὰ τῆς πενθερᾶς τῆς, εἶναι ἀλάνθαστον τεκμήριον τῆς πεποιθήσεως, ἣν ἔχει σχηματίζει ὑπὲρ τῶν καλῶν διαθέσεων καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς μητρὸς τοῦ συζύγου τῆς.

Βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην διαμονὴ πενθερᾶς καὶ νύμφης ἀποβαίνει ζήτημα μεγίστης σπουδαιότητος, σπανίως δὲ συμβαίνει μεθ' ὅλας τὰς καλὰς διαθέσεις ἀμφοτέρων, ὁ βίος νὰ διαρρῆ εἰρηνικὸς καὶ ἀμικτος πικρῶν.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ σύζυγος εἶναι εὐτυχῆς πλησίον τοῦ υἱοῦ, ἐὰν ἀγαπᾷ τοῦτον μετ' αὐταπαρνήσεως, τότε βεβαίως θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὴν μητέρα, μεθ' ὅλα τὰ μικρὰ ἐλαττώματα, ἅτινα ἡ ἡλικία, αἱ διάφοροι ἀρχαί, ἢ ἄλλης ἐποχῆς ἀνατροφή χαρακτηρίζουσιν αὐτήν. Βεβαίως ὁ σύζυγος, ὅστις

δὲν ἀγνοεῖ τὰ μητρικὰ ταῦτα ἐλαττώματα θὰ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὴν σύντροφόν του διὰ τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἐπιεικειάν τῆς.

Ἄλλ' ἵνα κατορθώσῃ νὰ ἀγαπηθῇ ἡ νύμφη παρὰ τῆς πενθερᾶς, ἄς προσπαθῇ νὰ μὴ φαίνεται αὐτῇ ἀποκλειστικῶς οἰκειοποιουμένη τὸν υἱόν, ὃν ἡ ἄλλη μέχρι τῆς χθῆς ἐθέρει: ἀποκλειστικὸν κτήμᾳ τῆς. Εἰς τὸν περίπατον ἄς ἐξέρχωνται καὶ αἱ τρεῖς ὁμοῦ, ὁ υἱὸς δὲ τῇ ὑποδείξει τῆς συζύγου ἄς προσφέρῃ τὸν βραχίονα εἰς τὴν μητέρα του. Ἐπὶ πᾶσι καὶ παντὶ ἄς προηγείται ἡ μήτηρ. Περιποιεσθῆτε τὴν ὅση δύνασθε, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἐξευτελιζέσθε εἰς χαμερπεῖς κολακείας. Ἄς ἐννοήσῃ ὅτι αἱ ὑπὲρ αὐτῆς φροντίδες καὶ στοργὴ σας, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀνταλλαχθῶσι μετὰ τὴν πλουσιωτέραν προικὰ ἣν θὰ προσεφέρετε εἰς τὸν υἱόν τῆς. Ὅταν ἐννοήσῃ ὅτι ἀπέκτησεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νύμφης θυγατέρα πρόθυμον νὰ τὴν περιβάλῃ εἰς τὸ γῆρας τῆς, γυναικῆ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ἐπιβλέπουσαν τὸν οἶκόν τῆς καὶ πρόθυμον νὰ καθιστᾷ συντομωτέρας διὰ τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς τὰς μακρὰς ἡμέρας καὶ νύκτας τῆς ἀνίας τῆς, ὅταν πεισθῇ ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ υἱοῦ τῆς εἶναι ἐξησραλισμένη, βεβαίως θὰ ἀγαπήσῃ τὸν δημιουργόν καὶ κατασκευαστὴν τῆς εὐτυχίας ταύτης.

Πρὸ παντὸς ἄλλου σεβασθῆτε τὰς συνηθείας τῆς. Μὴ προτείνετε σεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς οὐδεμίαν μεταρρυθμίσιν, οὐδένα νεωτερισμόν. Μὴ ταράττετε τὴν ἡσυχίαν οὔτε τῆς γαλλῆς τῆς αὐτῆς ἢ τοῦ εὐνοουμένου κυναρίου τῆς, τοῦ ἐξοικειωθέντος νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τοῦ πλουσίου σοφῆ τῆς αἰθούσης. Τοῦναντίον ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα, ἅτινα ἡ πενθερὰ σας εὐνοεῖ. Τοῦτο θὰ κολακεύσῃ τὸν ἐγωισμόν τῆς καὶ θὰ τὴν διαθέσῃ εὐμενῶς ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἀπορῶγετε ἐπίσης νὰ ἐλκύσῃτε πλεῖον ἀγάπην ὑπὲρ ὑμῶν παρὰ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν προσώπων. Καὶ τὸν σύζυγόν σας αὐτὸν παρακαλέσατε νὰ ἀποφεύγῃ τοῦ νὰ εἶναι μαζὴ σας θερμῶς, τρυφερῶς, διαχυτικῶς ἐνώπιόν τῆς. Τοῦτο ἐρεθίζει τὴν

ζηλοτυπίαν τες και προκαλεί την καθ' ύμων μὴνί τες. Έαν έχτε εν τῇ υπηρεσίᾳ προσωπα τῆς ἰδιαίτερας ἐμπιστοσύνης τες διακισθε με. αὐτῶν φιλικῶς και ὅταν ἐτι εἶναι ἀνάξια παντὸς ἐνδικερόντος. Αἱ συμπαθεῖαι τῶν γερόντων εἶναι ἐπιμονοι, τὴν ἐκμεταλλεονται δὲ κακοῦθως οἱ παρασιτοι. οἱ σπείροντες ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐριδας και ταραχας. Έν γένει ὡς πὸς τὸ ζῆτημα τοῦ προσωπικοῦ τοῦ οἴκου. τὸ ὁποῖον βθαίως ἐκείνη ἐξελεξε τηρήσατε ἐπιφυλακτικῶν οὐδετεροτητα. Μῆ ἐπιτρέπτε εἰς οὐδένα νὰ τὴν κατηγορή ἑ-ωπιον σας και διὰ τὰ καταφνεστερα ἐτι ἐκ τῶν ἐλαττωματων τες. ἀλλ' οὔτε νὰ τὴν γεῖξ δια τὰς μακίας τες.

Τὸ ὑπαντίον και ὅταν αὐτὸς ὁ υἱὸς τες ἐτι ἐξκνίσταται κατ' αὐτῆς, τασσεθε ἐνθερμος ὑπερασπιστής τες. ἐξασφαλιζουσα οὕτω ὑπὲρ ὑμων τὴν ἐκτίμησιν και ἀνακτὴν ἀμφοτέρων.

Τὰ δυσχερῆ ταῦτα καθήκοντα ἐπιτελεῖτε μετα μεγαλῆς ἀξιοπρεπειας. χωρὶς νὰ μεταβληθῆτε ἀπο ὑγατρος εἰς δουλὴν τῆς πειθερᾶς σας. Δὲν πρεπει νὰ πιστευτῆ ποτὲ ὅτι τὴν προς αὐτὴν συμπεριφοραν σας ὑπαγορευει και κανονίζει ὁ πλοῦτος τες και ἡ πενία σας. Ο πλοῦτος αὐτὸς, ἀφ' ἧς στιγμῆς φερετε τὸ αὐτὸ μετ ἐκείνης ὄνομα σας ἀνκει εἰς ἴσου δικαιοῦσθε δε νὰ κάμητε εἰς ἴσου ὡς ἐκείνη χρῆτην αὐτου. Και θὰ πραξῆτε βεθαίως τοῦτο, ἀκολουθοῦσα ἐν τούτοις τας προς τὴν φειδῶ και ἀπλοτητα κλίσεις τες. Ἀποφευγετε τοῦ νὰ φροητε ἐνδυμασίας και στολισμοῦ, ἐπισκιαζόντος τοὺς ἰδικους τες ἀλλ' ἐστὲ παντοτε καλλαισθητικῶς και ἐπιχοριτικῶς ἐνδεδυμενη, ὥστε νὰ μὴ σας μείψηται, ὡς ἀγνοοῦσαν νὰ συμμορφουθε προς τὴν νεαν ἐν τῇ κρινωνιᾳ θεσιν σας.

Μῆ θεσητε ποτὲ τὸν συζυγον σας κριτὴν εἰς διαφορὰν μεταξὺ τῶν δυο σας, ἀλλ' οὔτε ἐκείνην κριτὴν εἰς τας συζυγιακῆς ἀνωμαλίας σας. Οἱ μικροὶ ἔγγονοι, εἴτινες θὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τες ἐμφανισίν σας εἶναι εἰς τερεωτάτος συνδετικος μεταξὺ σας κρικός, ἀρκεῖ νὰ κατορθώητε νὰ ἀναθρεψῆτε αὐτους, χωρὶς αἱ προληψεις και αἱ δεισιδαιμονιαί τῆς ἰδικῆς τες ἐποχῆς νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπιρροὴν τινὰ ἐπὶ τῶν τεκνων σας.

Εἶναι βεθαίως σκληρὸν εἰς γυναῖκα ὄνειροπωλήσασαν ὅτι μετὸ τὸν γαμον τες θὰ ἀποκ ἴση σχετικῶν τινὰ ἀνεξαρτησιαν και ἐλευθεριαν νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποτάσῃ πᾶσαν σκέψιν και πράξιν τες εἰς τὰς ἰδιοτροπίας πειθερᾶς. Ἄλλ' ἐὰν δια τούτου ἐξασφαλίσῃ ἀμεριστον τὴν ἀγαπὴν και ἐκτίμησιν τοῦ συζυγου και τὴν ἐν τῷ οἴκῳ εἰρήνην και ἀρμονίαν, βεθαίως ἀποζημιούται διὰ τὰς μικρας θυσίας τες και προετοιμαζει ἐ αὐτῇ μελλον ἀνέφελον και πλῆρες εὐτυχίας.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΘΙΓΓΑΝΙΣ

Πρωῖαν τινὰ τοῦ μηνὸς Μαΐου, καθ' ἣν ἡ μὲν μήτηρ μου ἦτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οἱ δὲ ὑπηρετῆαι τῆς ἐξοχικῆς μας οἰκίας ἠσκολοῦντο εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἐξῆλθον μόνη ἵνα περιέλθω τὸ πλῆσιον μας κείμενον δάσος. Αἱ γιγαντικαὶ πεῦκαι, αἱ ἄγρια κασταναεαί και πλῆθος δένδρων ἀριθμουντων ἴσως πολλὰς δεκάδας ἐτῶν διέχεον τὴν πυκνοτάτην σκιάν των εἰς τὸ δάσος.

Περιφερόμην ἐν αὐτῷ θαυμάζουσα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως. ὅτε ἠδουατον ἄσμα ἀηδόνος με ἠνάγκασε νὰ σταματήσω. Ἐκκλήθη ἐπὶ τῆς ἄλως πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δενδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο ἡ ἀηδὼν και ἠκρωμένη μετ' ἀπληστίας. Αἶφνης, τὸ πτηνὸν ἀπέπη ταχὺ και εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἦλθεν ἕτερον, οὐχὶ ὁμως τόσον ὠραῖον ὡς τὸ πρῶτον. Οἱ πένθιμοι και

ἠδεῖς φθόγγοι τῆς φωνῆς του με συνεκίνησαν βαλύτατα. Ἐνόμιζον ὅτι καρδία ἀνθρώπου ἐθρῆνεῖ ὑπὸ τῷ κελάδημα τοῦ μικροῦ πτηνου. Ἀμέσως ἀνεμνήσθην τῆς καλλῆς μου φίλης Κλημεντίνης. Εἶχεν ἀπολεσεῖ ἡ δύστηνος πρὸ τριῶν μηνῶν τὴν μικρὰν τες θυγατέρα, μόλις ἐξέκείνη, τὸν ἄγγελόν τες, τὸ εἶδωλόν τες, τὴν φιλάτην τες Νίναν, και αἱ πρὸς ἐμὲ ἐκτοτε ἐπιστολαί τες ἦσαν λυπηραὶ και θρηνωδεις ὡς τὸ πένθιμον ἄσμα τοῦ πτηνου. Τῆς οἶδε, ἔλεγον, ἂν δὲν ἀπολεσε και αὐτὸ τὸ μικρον του! Βυθισθεῖσα δὲ εἰς τοὺς ρεμβασμοὺς μου και τὰς σκέψεις μου, ἐπίστευσα πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ φίλη μου μοι οἰκτεῖ και θρῆνεῖ τὴν πικρὰ δόξωσ ἀφκνισθεῖσαν θυγατέρα τες, ὑπὸ τὸ ἦδὺ ἐκεῖνο κελάδημα.

Θορυβὸς προερχομενος ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ δάσους, με ἐξέβαλε τέλος τοῦ ρεμβασμοῦ μου. Ὅλη ἐντρομος, διότι ἤμην μόνη, ἔστρεψα και εἶδον διευθυνομενον πρὸς με Ἄθιγγανον ὑψηλὸν και μικρὰν Ἄθιγγανίδα ῥακένδυτον.

— Λίγο ψωμί, μια δεκαρίτσα, καλὴ κυρία, ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τῆς μικρᾶς. Τὴν ἐθεώρησα καλῶς, ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν και μοι ἐφάνη ὡς νὰ εἶδον και ἄλλοτε τοὺς λάμποντας και ἐκφραστικους ἐκείνους ὀφθαλμούς, τὴν λεπτὴν και κανονικὴν ἐκείνην ἐκφρασιν τοῦ προσωπου.

— Δυστυχῶς, δὲν κρατῶ τίποτε, μικρά, τῆ εἶπον, ἀντιζουσα πάντοτε αὐτὴν.

— Ὅσον καλὴ θὰ εἴθε ἂν μοι ἐδίδατε τι νὰ φάγω, διότι πεινῶ πολὺ, ἐπέειπεν ἡ μικρὰ περίλυπος.

Τὸ ἐλυπήθην κατὰ καρδίαν τὸ δυστυχῆς, και ἐγερεθεῖσα τῆ εἶπον νὰ με ἀκολουθήσῃ. Ἐκεῖνο περσοβισμενον στρεφεῖ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἄγριον Ἄθιγγανον:

— Πήγαινε, ἀλλὰ γύρισε γρήγορα, εἶπε και τὸ ἀπώθησε βαναύσως.

Τὸ ἔλαθον ἐκ τῆς χειρὸς και ἔδραμον εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ὅταν ἐφθάσαμεν ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία. Διηγήθη εἰς τὴν μητέρα μου τὰ κατὰ τὴν μικρὰν και ἔπειτα ἀφου τῆ ἔδωσαν νὰ γευματίσῃ καλῶς και τῆ παρ' ἑγείλα νὰ ἐρχῆται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν πύργον, ἀνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον μου ἵνα ἀναγνώσω νέαν ἐπιστολὴν τῆς Κλημεντίνης, ἣν ἔφερον κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Τὴν ἀπεσφράγισα προθύμως ἀλλὰ μόλις ἐρρίψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν πρῶτων γραμμῶν και ἔστην. Νέον δυστυχημα ἐπῆλθεν εἰς τὴν δυσμοίρον. Ὁ συζυγὸς τες μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιζῆσῃ μετὰ τὴν ἀπώλειαν και τῶν τελευταίων ἐλπίδων πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρὸς του ἠτοκτόνησε. « . . . Δὲν ἀφῆκεν ὁ δυστυχῆς, μοι ἔγραφε, γωνίαν τῆς πόλεως μας ἀνερευνητον. Δὲν ἐφείδετο οὔτε χρημάτων οὔτε κόπων ἀλλ' εἰς μάτην! ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἀνευρωμεν ἔγνος τουλάχιστον τῆς παιδαγωγοῦ τοῦ τέκνου μας! τι ἀπέγειναν; μυστήριον. Και τὸ μυστήριον αὐτὸ θὰ φερῆ και ἐμὲ εἰς τὸν ταφον, ἀγαπητῆ Ἐρριέτη. Ὅταν με ἰδῆς δὲν θὰ με ἀναγνωρίσῃς πλέον. Τα δάκρυα, ἔσθυσαν τοὺς ὀφθαλμούς μου. αἱ λυπαὶ ἐκοίλανον τὰς παρειάς μου, αἱ πικραὶ ἐρρυτιδωσαν τὸ μέτωπόν μου. Φεῦ! ἐὰν εἶχον κἄν τὸν μικρόν μου ἄγγελον νὰ με παρηγορή.»

Ὡς ὑστερογραφον δὲ μοι ἔλεγεν ὅτι μὴ δυνάμενη νὰ μείνη παντέρημος ἐν τῇ οἰκίᾳ τες ἐσκόπει νὰ ἔλθῃ παρ' ἡμῖν ἐντός ὀλίγου.

Μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἔτρεξα νὰ ἀναγγείλω πάντα ταῦτα εἰς τὴν μητέρα μου, ἣτις ἤγαπα τὴν Κλημεντινὴν ὡς δευτέραν τῆς θυγατέρα.

II

— Σπεῦσον, κόρη μου, νὰ προετοιμάσῃς ἐν δωμάτιον διὰ τὴν πτωχὴν σου φίλην ἴσως διὰ τῆς ἀγάπης μας δυνηθῶμεν νὰ μετριασωμεν τὴν ὑπερβολικὴν τες λύπην.

Τὴν ἐπαύριον, λίαν ἐνωρὶς ἐγερεθεῖσα ἤνοιξα τὸ παράθυρόν μου διὰ νὰ ἀναπνεύσω τὴν ζωογονον δρόσον τῆς πρωίας. Μολις προέβαλα τὴν κεφαλὴν και βλέπω τὴν μικρὰν Ἄθιγγανίδα ἀναμενουσάν με ἐν τῷ κήπῳ. Ἄγνωσ διὰ τί ἠσθάνθην χαρὰν ἀνεκφραστον ἐν τῇ καρδίᾳ μου και χωρὶς νὰ φροντισω πολὺ περὶ τῆς ἐνδυμασίας μου ἔσπευσα νὰ καταβῶ.

— Βλέπετε, κυρία, ποσον σας ἀγαπῶ, ἐκραξεν αὐτῆ σήμερον μολις ἠγέρθη και ἔτρεξα νὰ σας δῶ μίαν στιγμὴν και ἔπειτα νὰ φύγω διότι ἔχω ἐργασίαν σήμερον και θὰ με ἐπιπλήξουν ἂν ἀργήσω. Ἐχω και κἄτι νὰ σας εἶπω, καλὴ κυρία, ἀλλὰ δὲν μοι μένει καιρός, αὔριον θὰ ἐπανέλθω.

Τὸ ἀφελὲς τῆς ὕφους, τὸ θελκτικὸν και ἀγγελικὸν στόμα τες με τοὺς καταλευκοὺς ὀδόντας, ἡ μακρὴ βοστρυγηδῆς κόμη τες, ἡ ζωηρὰ και ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία τες, πάντα ταῦτα με κατεμυχεον. Και τὸ ἠγάπων, και τὸ ἠγάπων ἦδη, τὸ δυστυχῆς ἐκεῖνο ὄν. Ἦθελον νὰ τῷ ἀ-ευθυνῶ ἐρωτήσεις τινὰς, ἀλλὰ δὲν εἶχον τὸν καιρόν, διότι ἐβιάζετο νὰ ἀπέλθῃ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τες αἱ σκέψεις μου περιστρέφοντο διαρκῶς περὶ τὸ παιδίον τοῦτο. Μοι ἐφκνινοτο μεγίστη κδικία τῆς φύσεως, τὸ χαρῆν ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο παιδίον νὰ γεννηθῆ ἐν τῇ κατηραμένη φυλῇ τῶν Βοσων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς μου: Κλημεντίνη μου! πτωχὴ μου κόρη! — Ἐνόησα ἀμέσως τί συνεβαινε, και τρελλῆ ἐκ τῆς χαρᾶς μου, κατέρχομαι τὴν κλίμακα σπεύδω ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐνθα με ἀνοικτὰς ἀγκάλας με ἐπερίμενον ἡ φιλάτη μοι Κλημεντίνη. Εἶχε τόσον παραλλάξει, τόσον καταβληθῆ, τόσον γηράσῃ, ὥστε ἂν τὴν συνήτων καθ' ὁδὸν δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζον.

Δάκρυα ἄφθονα, πολλὰ ἐπλημμύρουν τοὺς ὀφθαλμούς τες. Ἄνεπαυθη ὀλίγον ἐν τῇ αἰθούσῃ και με παρεκάλεσεν ἀκολουθῶς νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸ δωμάτιόν τες ἵνα διευθετήσῃ ἐκεῖ πᾶν ὅ,τι ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, ὡς σκοποῦσα νὰ μείνῃ ἐπὶ μῆνα παρ' ἡμῖν. Μετεβημεν ὁμοῦ εἰς τὸ δι' αὐτὴν προετοιμασθέν δωμάτιον, ὅπου ἐμείναμεν μέχρι τοῦ δείπνου. Διήλθομεν τὰς ὥρας ἐκείνας ὡς ἄλλοτε εἰς τὸ οἰκοτροφειον, συνδιαλεγόμενα. Μοι διηγήθη λεπτομερῶς ἡ δυστυχῆς τὸν θάνατον τοῦ συζυγου τες, τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρὸς τες.

— Νομίζω, μοι εἶπεν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία, διότι ἐγὼ ἐπέμεινα νὰ ἐξέλθῃ ἡ Νίνα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὁ πατὴρ τες ἔλεγεν: ἂς μείνῃ σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν, διότι θὰ ἐπιστρέψω ἐνωρὶς και θέλω νὰ τὴν βλέπω. Ἦτο πᾶν ὅ,τι εἶχε ἀγαπητόν ἐν τῷ κόσμῳ. Και εἶχε δικίκιον. Οἱ μέλανες και ὠραιοὶ ὀφθαλμοὶ τες, ἡ ζωηρὰ και συμπληθῆς φυσιογνωμία τες, ἦτο... και λυμοὶ ἐξήρχοντο τοῦ στήθους τῆς πτωχῆς φίλης μου.

Τὴν ἐπαρηγόρησα ὅσον ἠδυνάμην λέγουσα ὅτι δὲν ἦτο μόνη ἡ ὑποφέρουσα ἐν τῷ κόσμῳ και τὴν παρεκάλεσα νὰ κατέλθωμεν ἐν τῷ ἐστιάτοριῳ, ἵνα δειπνήσωμεν.

Τὸ δείπνον ὑπῆρξε σιωπηλόν. Μετὰ ταῦτα ἡ Κλημεντίνη μοι ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῆ ὡς ἔχουσα μεγίστην ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἀπεσύρθη ἐγὼ δὲ μείνασα μόνη μετὰ τῆς μητρὸς μου ἔκλαυσα διὰ τὰς λύπας τῆς φίλης μου και ἀπεσύρθη και ἐγὼ περίλυπος και τεθλιμμένη.

Δὲν ἐκοιμήθην καλῶς. Ἐξυπνήσασα δὲ ἀμα τῇ αὐγῇ, ἠγέρθη σκεπτομένη ὅτι εἶχον καθήκοντα νὰ ἐκπληρωσω ἀπέναντι τῆς τεθλιμμένης μου φίλης. Ἐνεδύθην ταχέως και ἀκόμη πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος εὔρεθην ἐν τῷ κήπῳ καθήμενη παρὰ τῇ φίλῃ μου, ἣτις ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐκεῖ.

Ἀφου συνδιελέχθημεν ἐπὶ πολλῶν ἀντικειμένων ἡ Κλημεντίνη εἰσήγησε και ἐκ νέου ἐκπληρώθησαν δακρῶν οἱ ὀφθαλμοὶ τες.

— Ὡ! Ἐρριέτη, συγχώρησον με, τὸ αἰσθάνομαι ὅτι λυπῶ και σέ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ εἰς μόνην τὴν ἀνάμνησιν τῆς θυγατρὸς μου παραλλογιζομαι, παραφρονῶ. Βλέπετε, Ἐρριέτη, ἡ λύπη τοῦ συζυγου δὲν εἶναι τόσον μεγάλη ὅσο, ἡ τοῦ τέκνου, ἀγνωσ διὰ τί. Τὸ ἐνοῶ, ἔγωνα τρελλῆ με τὴν κόρην μου. Ἄχ! κόρη μου! Νίνα μου!

Ἡ μικρὰ Ἄθιγγανὶς μείνασα μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀπαρτήρητος εἰς παράμερόν τι μέρος τοῦ κήπου ἠκρωζετο. Εἰς τὰς ἐπιφωνήσεις ταύτας τῆς Κλημεντίνης ἐξέρχεται, τρέχει πρὸς τὴν φίλην μου, τὴν θεοσεῖ ἐπ' ὀλίγον και ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κρίζουσα: — Ὡ! μαμά μου, μαμά μου! — Τέκνον μου, τέκνον μου, εἶπεν αὐτῆ σχεδον παράφρων ἐκ τῆς χαρᾶς.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ συνέλθω ἐκ τῆς συγκινητικῆς ἐκπλήξεως. Μοι ἐφκνινοτο ὅτι ἦτο ὄνειρον. Ὅτι ἦτο ἀπάγη τῆς φαντασίας.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν πρῶτων συγκινησεων ἡ μικρὰ Νίνα Ἄθιγγανὶς μᾶς διηγήθη ἐν μέσῳ τῶν ἀκαταπαύστων ἀσπασμῶν τῆς μητρὸς τες, πῶς Ἄθιγγανοὶ διερχομενοὶ ἐκ τοῦ ἀπομεμονωμέου ἐκείνου μέρους, ὃ εἶχον ἐκλέξει διὰ περίπατον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἤρπασαν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς παιδαγωγοῦ τες, τῆς πτωχῆς Ἄννας.

— Ἦθελον, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ μικρὰ, ἀπευθυνομένη πρὸς ἐμὲ, νὰ σας διηγηθῶ σήμερον τὴν λυπηρὰν μου ἱστορίαν, Κυρία, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ἐπανεύρω πλησίον σας τὴν καλὴν μου μητέρα, προσέθηκε ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης μου.

Ἡ Κλημεντίνη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρώτης χαρᾶς, ἀσπάζομένη με μετὰ συγκινήσεως μοι ἔλεγε:

— Εἶσαι ἡ αἰτία τῆς ἀνευρέσεως τῆς θυγατρὸς μου, Ἐρριέτη. Ἰπῆρξας ἡ καλλιτέρα μου φίλη, τώρα θὰ εἶσαι ἀδελφῆ δι' ἐμὲ και δευτέρα μήτηρ διὰ τὸ τέκνον μου.

Και ἡ μήτηρ μου, ἀκτινοβολοῦσα και ἐκείνη ἐκ χαρᾶς:

— Τῆς θὰ ἔλεγε, κόρη μου, ὅτι ἐν τῇ μικρῇ ρακένδυτῳ Ἄθιγγανίδι ἦν ἠγάπας. θὰ ἀνεύρωμεν τὴν θυγατέρα τῆς φιλάτης μας Κλημεντίνης, τὴν μικροῦλαν Νίναν!

Μιτυλήνη, Φεβρουάριος 1892.

Κοραλλία Ρουσσέλλη.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΝ Τῷ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚῷ ΒΙῳ

Ἡ Κάρμεν Σύλβα λέγει που ὅτι ἡ συζυγιακὴ εὐτυχία καταστρέφεται συνεχῶς ὑπὸ τῆς μεταξὺ τῶν δύο συζυγων ὑπαρχούσης διαφορᾶς ἐν τῷ λεξιλογίῳ, δι' οὐ ἕκαστος ἐκδηλοῖ τὰς ἰδέας και τὰ αἰσθήματά του.

Και ἡ διαφορὰ αὕτη προκύει ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, ἐκ τῶν αἰσθημάτων, ἐκ τῶν κρῶν, ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ἐκάστου. Τὸ κοινὸν λόγιον, καθ' ὃ «ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει και κόκκαλα σάλλει» ἀποδεικνύεται κληθεστατον, διότι αἱ μένισται και ἀνεπαρόρθωτοι συμφοραὶ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ ἔχουσι

τὴν ἀρχὴν τῶν εἰς τραχεῖας λέξεις, εἰς ἀπότομον ὕψος, εἰς σκαιὴν καὶ ἀγενῆ συμπεριφορὰν. Ποσάκις γυνὴ τρυφερά, αἰσθητός, γλυκεῖα, εὐπροσέγγος δὲν αἰσθάνεται ἐπανάστασιν ἀληθῆ ἐξεγερουμένη εἰς τὰ στήθη της, πάθη ἰσχυρὰ κατακλύζοντα αὐτὰ, ὄργην ἀκατάσχετον, ὀδυνερὰν ἀπογοήτευσιν, διότι εἰς ἐρώτησιν της εὐγενῆ, εἰς λόγους της στοργικούς καὶ μετρημένους ὁ ἀνὴρ ἀπαντᾷ σκαιῶς, ὀργίλως, ἀποτόμως, διὰ φράσεως σαρκαστικῆς, διὰ λόγων οἵτινες γεννῶσι φρίκην καὶ προκαλοῦσιν ἀηδῖαν καὶ καταφρόνησιν.

Ἐπάρχουσι λέξεις, αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ λεπτὰ καὶ στίλβοντα πλὴν δηλητηριώδη βέλη, τὰ ὅποια διὰ μικρὰς ὀπῆς εἰσχωροῦσι βαθῶς εἰς τὰς σάρκας καὶ δηλητηριάζουσιν ὅλον τὸ αἷμα, ὅπερ μεταδίδει τὸ δηλητήριον εἰς ὅλοκληρον τὸν ὄργανισμόν.

Ἡ πρώτη στιγμή της ἀπογοητεύσεως, της ἀπελπισίας εἶναι ἐξαιρετικῶς ὀδυνερὰ. Ἡ διάνοια σκοτίζεται ὑπὸ εἶδους ἠθικῆς, πνευματικῆς σκοτοδίνης. Μάτην ἡ δυστυχὴς καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν, ἵνα μὴ ἴδῃ ἀνεγειρόμενον ἀπειλητικῶς τὸν ὀμιχλώδη πέπλον, πέραν τοῦ ὁποίου ὡς ἐν ἀβύσσῳ διαβλέπει τὸ μέλλον. Φεῦ! τὰ βλέμματά της διειδούσιν ἀμειλίχως εἰς τὴν αὐχμηρὰν καὶ ἄγονον ἔρημον τοῦ βίου, ὅστις τὴν ἀναμένει, ἐν ᾧ μόνον τέφραν ψυχρὰν καὶ ἄγνη ἐσβεσμένης πυρᾶς ἀνακαλύπτει. Ἀπελπιστικῆ ἀληθῶς ἀποψις, φρικώδης καὶ ἀποτρόπαιος εἰκὼν μακροῦ βίου, ἐγκατεσπαρμένου ὑπὸ κιτρίνων φύλλων, ὑπὸ ξηρῶν καὶ ἀμόρφων κλώνων, ὑπὸ ὀσῶν λευκῶν καὶ ψυχρῶν, ὑπὸ της ἀπαισίας μορφῆς της καταστροφῆς τῶν οὕτω ἀνηλεῶς καὶ ἀποτόμως θαπτομένων αἰσθημάτων της ἀδρότητος, της τρυφερότητος, της ἀγάπης.

Καὶ εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην θέσιν εὐρίσκειται, δυστυχῶς, μέγας ἀριθμὸς γυναικῶν, αἵτινες δικαίως ψυχρανόμεναι αἰσθάνονται ἤδη ἑαυτὰς ὄλως ξένας, ἀδιαφόρους πρὸς ἐκεῖνον, μετ' οὗ συνέδεσαν ὅλον τὸν βίον των.

Ὁ ἀνὴρ ἐν τούτοις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τεθωρακισμένος ὕπισθεν τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωισμοῦ του, ὕπισθεν τοῦ ἀνεξέλεγκτου τῶν πράξεων καὶ σκέψεων του, ἱκανοποιημένος, διότι τέλος ὡς ἄλλος Ὀλύμπιος Ζεὺς βρέμει κεραυνούς, καὶ ἐκπέμπει φλόγας, καὶ καίει καὶ πυρπολεῖ κατὰ βούλησιν, σκάπτει ἀσυνειδήτως ἰδίαις χερσὶ τὴν τάφρον, εἰς ἣν ὠθεῖ τὴν γυναῖκα νὰ πέσῃ.

Πόση ἠθικὴ δύναμις, πόσον σθένος ἠράκλειον, πόση σιδηρὰ θέλησις ἀπαιτεῖται, ὅπως ἡ γυνὴ ἢ οὕτω πιεζομένη, ἢ οὕτω ἐξωθουμένη κατορθώσῃ νὰ κρατήσῃ ἑαυτῆς, νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν πιέζουσαν τὰ στήθη της ἀπόγνωσιν, νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς προλήψεις καὶ τὰς παραδόσεις, αἵτινες κανονίζουσι τὰς πράξεις τοῦ βίου της, δι' ἃς ἀμειλίχως ἢ τόσον γενναῖα καὶ ἐπιεικῆς διὰ τὸν ἀνδρα καὶ τόσον ἀδικος διὰ τὴν γυναῖκα κοινωνία τῇ ζητεῖ λόγον.

Εὐτυχῆς ἐκείνη, ἥτις μήτηρ ἤδη δύναται νὰ ἀντλήσῃ ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν ἐν τῇ πρὸς τὰ τέκνα της στοργῇ. Εὐτυχῆς ἢ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν μητρικῶν καθηκόντων διοχετεύουσα ὅλον τὸν χεῖμαρρον της τὰ στήθη της κατακλύζουσης ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, ἢ εἰς τὰ ἄθωα αὐτῶν μειδιάματα, εἰς τὰς ἀγνάς θυσίας, εἰς τὰ δροσερὰ φιλήματα σβύνουσα τὴν φλόγα της προδοθείσης πίστεως της περιφρονηθείσης ψυχῆς της.

ΣΤΟ ΑΗΔΟΝΑΚΙ

Ψάλλε ἀηδόνη χαροπὴ
μεσ' τὸ πυκνὸ κλαρὶ κρυμμένο
Ψάλλε τραγουδι θλιβερό
κι' ἀπὸ τὸ δάκρυ γεννημένο!

Ζηλεύω κάθε σου λαλιά!
Ζηλεύω τὸ τραγούδι σου!
τὴ χαροπὴ σου τὴ ζῶν
καὶ τὴν ἀνθόπλακτα φωλιά σου!!

Ὅταν χαρούμενη κ' ἐγὼ
ὡσάν ἐσένα φῶς μου ζοῦσα,
ἄχ!! ἔτρεχα ἐδῶ κ' ἐκεῖ
καὶ ὅλημέρα τραγουδοῦσα!!

Τώρα... ἡ θλίψη τὴ ζῶν
τὴν πρώτη μου χεὶ φαρμακώσει
καὶ τὸ τραγουδι σου ζητῶ
παρηγορίαν νὰ μου δώσῃ.

Τραγουδίσε μ' ἔτσι νὰ ζῆς,
καλὸ μου ἀηδονάκι ἀγαπημένο,
τραγουδίσε μ' ἔτσι νὰ ζῆς
ἀπὸ τὴ θλίψη πάντα ξένο!!

Ἴσως ἢ κάθε σου λαλιά
καὶ τὸ γλυκὸ τραγούδι σου
μοῦ σβύσει λίγο ἀπ' τὴ φωτιά
μοῦ δώσει λίγο ἀπ' τὴ χαρὰ σου!!!

Μαρίκα Πίτσινα

ΣΑΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

Σήμερον ὅτε παρατηρεῖται καὶ παρ' ἡμῖν ποιά τις κλλιτεχνικὴ δράσις, ὅτε τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ἄρχεται διδοῦ σημαία ζωῆς, ἢ κωμῳδία δὲ δράμα τὸ καὶ ἀναβιβάζονται εὐπροσώπως ἐπὶ της Ἑλληνικῆς σκηνῆς καὶ ἀμιλλὰς τις εὐγενῆς παρατηρεῖται μεταξύ ἠθοποιῶν καὶ συγγραφέων, δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ γνωρίσωμεν πρὸς τὸ κοινὸν μίαν τῶν διασημοτέρων τοῦ θεατρικοῦ κόσμου ἐξοχοτήτων: τὴν Σάραν Βερνάρ.

Ἴσως ὁ βίος της, αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ κλλιτεχνικοῦ σταδίου της, ἡ ἐπιμονὴ της, ὅπως ἀναδειχθῇ, οἱ θρίαμβοι, οὗς περιφανῶς ἤρατο, ἡ ἀθανασία, ἡ ἐξητάλις διὰ της κλλιτεχνικῆς ἰδιοφυίας της, ἴσως πάντα ταῦτα δώσωσι καὶ παρ' ἡμῖν ἀκριβεστέραν καὶ ὀρθοτέραν ἰδέαν τοῦ κλλιτεχνικοῦ σταδίου, ὅπερ τὸ θέατρον ἐπιφυλάσσει εἰς τὰς γυναῖκας καὶ παρορμηθῶσιν ἐκείνας, αἵτινες αἰσθάνονται τὸν θεῖον της τέχνης σπινθῆρα, θερμαίνοντα τὰ στήθη των, νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς θυσίας τινάς, ὅπως μορφωθῶσι τέλειαι κλλιτέχνιδες, καὶ ἀνέλθωσιν ἐπὶ της σκηνῆς, ἵνα ἐπ' αὐτῆς δρέψωσι δάφνας, στεφάνους καὶ πλοῦτον, ὡς αἱ ἀπανταχοῦ ὁμόφυλοι των.

Ἡ Σάρα Βερνάρ εἰσηλθεν εἰς τὸ Ὁδῆιον τῶν Παρισίων τὸ 1861. Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα της ἀπαγγελίας, ὡς καὶ της μιμικῆς ἢ Σάρα ἐφαίνετο ἀρηρημένη, εἶχε δὲ τὴν μανίαν νὰ

μασᾶ διαρκῶς ἄνθη. Πρέπει νὰ φοβῆται τις τὰς νεάνιδας, αἵτινες τόσον ἀνηλεῶς τρώγουσι τὰ ἄνθη, ἔλεγεν ὁ διδάσκαλός της ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Bauvallet. Ἀπὸ αὐτὰς ἡ μέγα κακὸν ἢ μέγα καλὸν δύναται νὰ προκύψῃ.

Ἡ Σάρα Βερνάρ, ἦν μετὰ δυσκολίας ἐδέχθησαν εἰς τὸ Ὁδῆιον, ὡς πολὺ λεπτοφυᾶ καὶ ἀσθενικῆν, ἀπεφρίτησεν αὐτοῦ λαμβάνουσα τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐν τῇ τραγωδίᾳ. Διὰ τοῦ βαθμοῦ της τούτου ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἔθνικόν Γαλλικὸν θέατρον. Ἡ ἀποτυχία της ἐν αὐτῷ ὑπῆρξε πλήρης. Ἀπεσύρθη τότε καὶ ἐδέχθη θέσιν τινὰ εἰς τὸ *Γουρμάσιον*. Μετὰ τὴν δευτέραν παράστασιν ἀποθαρρυνθεῖσα, ἀπογοητευθεῖσα, μετ' ὅλας τὰς ἐνθαρρυντικὰς διαβεβαιώσεις τοῦ διευθυντοῦ φεύγει κρυφίως διὰ νυκτὸς ἐκ Παρισίων. Γράφουσα πρὸς τὸν Labiche, διὰ τὴν ἀπότομον ἐκείνην ἀναχώρησιν της ἔλεγε: Λάβετε οἶκτον διὰ μίαν δυστυχῆ παράφρονα.

Ποῦ ὑπῆγε; τί ἐπραξεν, ὅπως ἀνακτήσῃ θάρρος, οὐδεὶς τὸ γνωρίζει. Ἐπιστρέψασα εἰς Παρισίους κατετάχθη εἰς τὸ θέατρον de la Porte-Saint-Martin. Ὁ διευθυντὴς δὲν ποιεῖται ἐτι οὐδεμίαν διάκρισιν μεταξύ αὐτῆς καὶ τῶν συναδελφῶν της.

Ἀηδῶν, ἥτις δὲν ψάλλει, δὲν διακρίνεται κατὰ τὸν χρωματισμὸν ἀπὸ τοὺς σπουργίτας. Χάνει μάλιστα καὶ τὴν ἐδῶ θέσιν της. Παρουσιάζεται τότε πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεατροῦ τοῦ Ὁδῆιου, ἄνδρα σοφόν, πολυμαθῆ, ὀξυδερκέστατον. Ἡ Σάρα Βερνάρ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν εἶχε πλέον τὴν καρδίαν ἤρημον, παιδικήν, ἀλλ' οὔτε ἐν τῇ ψυχῇ της ἀνεκαίλατο οὐρανὸς κυανοῦς καὶ γαλίνιος. Αἱ πρῶται δοκιμασίαι της ζωῆς εἶχον προξενήσει ἐν τῇ ψυχῇ της ὅ,τι λίθοι ἀποτόμως ριπτόμενοι εἰς δικυγῆ καὶ ἠρέμωσι ρέοντα ρύακα. Ἡ γλῶσσά της ὁμοιάζε πρὸς παράπονον κελαρύζοντος τοιούτου. Πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὁδῆιου εἶπε: "Ὅλοι οἱ συναδέλφοί σας μ' ἐδιώξαν. Ἀλλὰ δοκιμάσατέ με! Σὰς ὁμῶν ὅτι ἔχω κάτι τι ἐδῶ" καὶ δὲν ἐδίειξεν τὸ μέτωπόν της, ὡς εἶχε πράξει ἄλλοτε μέγας σοφός, ἀλλὰ τὸ στήθος της. Οἱ γνωρίζοντες τὴν Σάραν Βερνάρ ἀποφαινόμενοι ὅτι ἔφειλε νὰ δείξῃ τὸν λάρυγγά της.

Εἰς τὸ Ὁδῆιον ὑπεδύθη τὸ πρόσωπον της Συλλβίας ἐν τῷ *Παιγνίῳ τοῦ ἔρωτος καὶ της Τύχης*. Ἦτο ἑσπέρα, καθ' ἣν οἱ ἐν τῇ πλατείᾳ ἀκροαταὶ ψυχροὶ, παγωμένοι ἀτενίζουσι πρὸς τὴν σκηνήν, ὡς πρὸς παράθυρον δι' οὗ βλέπουσι πίπτουσαν χιόνα. Ὁ διευθυντὴς ἐν τούτοις διέγνωσεν ἐπιτυχίαν ἐξησφαλισμένην ἐν τῷ μέλλοντι. Ὁμίλησε πρὸς τὴν Georges Sand πρὸς της προστατευομένης του, ἥτις τῇ ἐπέτρεψε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Francois le Champi, ὡς ὁ Δουμᾶς τῇ ἀνέθηκε τὸ πρόσωπον της ἐρωτολήπτου εἰς τὸν Kean του.

Τὸ κοινὸν διεμαρτυρήθη τὴν πρώτην της παραστάσεως ἐσπέραν, ραγδαία δὲ ἀναστάτωσις εἶχεν ἐξεγερθῆ πρὶν ἢ νῆα ἠθοποιὸς φανῆ ἐπὶ της σκηνῆς. Ἐν τούτοις ἡ Σάρα Βερνάρ περιβληθεῖσα τὴν ἰδιοτροπιωτέραν τῶν ἀμφιέσεων, ἦν ἡ γυναικεῖα φαντασία της ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ παρουσιάζεται πρὸ τοῦ μεινομένου πλήθους, ὅπερ κατὰπληκτον σιγᾶ ἐπὶ στιγμῆν, ἵνα τὴν περιεργασθῇ. Αὕτη δρᾶττεται της στιγμικῆς ἡσυχίας καὶ ἡ φωνὴ της ἢ μελωδική, ἢ χρυσταλλώδης, ἢ μεταλικωτάτη, ἢ καταπλήσσοσα συγκινεῖ ὅλον ἐκεῖνο τὸ φρενῆρες πλήθος, τὸ ὅποιον εἶχε δαμάσει ἢ νεαρὰ θήλεια Ὀρφεύς.

Ὅλη τέλος ἡ τέχνη της ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν *Διαβάτην* τοῦ Corrèe, καίτοι τὸ ἔργον καθ' ἑαυτὸ ἐλαχίστην ἔχει ἀξίαν. Ὁ πόλεμος τὴν φέρει ἐπὶ ἄλλης σκηνῆς. Γίνεται νοσοκόμος,

παρακολουθοῦσα τὰ φορητὰ νοσοκομεῖα ἐν ταῖς μάχαις. Μετὰ τὴν εἰρήνην ἀναφαινεται καὶ πάλιν ἐπὶ της σκηνῆς, ὑποδομένη τὸ πρόσωπον της βρασιλίσσης εἰς τὸν Ρουὶ Βλάς. Ὁ Βικτωρ Οὐγγὼ εἶπε τότε, ὅτι ἦτον ὁ τύπος, ὃν εἶχεν ὀνειρευθῆ διὰ τὴν Dona Maria ἢ ἐπιτυχία της δευτέρας πράξεως ἰδίᾳ ἐγοήτευσεν τὴν γόησιν. Γνωστὸν ὅτι ὁ μέγας ποιητὴς ἔχει στίχους μελωδικούς, αἵτινες χάνονται εἰς τὴν θορυβώδη ἐξέλιξιν τοῦ δράματος. Ἡ Σάρα Βερνάρ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη αἰοῖδος, ἡ μόνη ψάλτρια τῶν στίχων τούτων.

Ἀπὸ της στιγμῆς ταύτης ἐνοήθη, ὅτι θὰ ἀπέβαιεν ἡ γλυκεῖα ἡρώς τῶν τρομερῶν δραμάτων. Θὰ ἦτο θαυμασία Ἰουλιέττα, Δεσδαίμονα, ἢ ἢ ὅμως ἀνεδεικνύετο ἡ μόνη διερμηνεὺς τοῦ Ρακίνα, ἐνῶ οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὸν Κορνῆλιον, τὸν πρῶτον μεταξύ τῶν μεγίστων, ὃν ἀποκαλεῖ γέροντα λογομάχον. Μίαν μόνην κλίμακα εἶχεν εἰς τὴν μουσικὴν της, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τούτου, ἀλλὰ τὴν ἀρίστην, τὴν ἐκ κρυστάλλου, ἢ δαιμονίως κινεῖ τὰς χορδὰς.

Τὸ ἔθνικόν Γαλλικὸν θέατρον τὴν διεκδικεῖ πρὸς τὸ Ὁδῆιον. Εἰς τὴν Ἀνδρομάχην αἶρει θρίαμβον. Γινώσκει νὰ διερμηνεύῃ πιστῶς τὴν πρακτικὴν πραγματικότητά τοῦ συγγρόνου δράματος. Ἡ ὀρθοπέπια, ἡ γλυκὴς τονισμὸς της εἶναι ἰδίᾳ δι' ἀπαγγελίαν στίχων. Αἱ κινήσεις της εἶναι ὀφιοειδεῖς. Ἡ κλλιτέχνις ἔχει ἐν τῇ στάσει, ἐν τῷ βαδίσματι τὰς ἀμφιταλαντεύσεις, τοὺς χαρίεντας ἀνατιναγμούς ὅπως ἔρποντος ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἀναγνώτατε τοὺς στίχους τοῦ Βιργίλιου ἐπὶ τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ ὄφειος τοῦ Λαοκόοντος καὶ θὰ πιστεύσητε ὅτι ὁ λατίνος ποιητὴς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ἐπὶ της σκηνῆς βαδίσματος της Σάρας Βερνάρ.

Τέλος ἀφοῦ ἀνεδείχθη ἐντελής εἰς τὸ μέρος της μάμμις ἐν τῇ *Ἡττηθείσῃ Ρώμῃ*, ἡ κλλιτέχνις φαίνεται κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον της Κυρίας μὲ τὰς *Καμελίαις* τοῦ ἀριστοτεχνικῆτος τούτου νέου δραματικοῦ ποιητοῦ. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐννοεῖ πρὸ πάντων τὴν γοητείαν, ἣν ἐξασκοῦσι πρόσωπα βλίνοντα πρὸς τὸν θάνατον. Ἀλλὰ μὴ καὶ αὕτη δὲν ἐξασκεῖ τὴν γοητείαν ταύτην; Πόσοι ξένοι βλέποντες αὐτὴν τόσῳ ἀσθενῆ καὶ ὠχρὰν, ἐνόμισαν ὅτι τὴν ἐβλεπον παίζουσαν διὰ τελευταίαν φορὰν. Καὶ ὅμως ἡ Σάρα Βερνάρ δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀποθνήσκουσι εὐκόλως.

Ὀλίγαι ἐν τούτοις κλλιτέχνιδες εἶναι τόσον τεταραγμέναι, καθ' ἣν στιγμῆν ἐμφανίζονται ἐπὶ της σκηνῆς, καὶ τόσον συγκινημέναι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν της παραστάσεως. Ζῶσα καὶ παθαινομένη διὰ τῶν συγκινήσεων καὶ ἐντυπώσεων της σκηνῆς, γηράσκει ἢ ἀνανεοῦται ἐντός μιᾶς ἐσπέρας. Εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκμυστηρεύσεις της ἐρεθίζεται τόσον ἐκ τῶν ἰδίων λόγων της, γίνεται τόσον νευρική, ὥστε συνεχῶς, ὡς λέγει, κλαίει μὲ ἀληθῆ της καρδιᾶς δάκρυα.

Ἄλλ' ἡ αἰσθηματικότης αὕτη δὲν εἶναι βαθεῖα. Ἐχει τὴν ἰδιοφυίαν, δι' ἣς παρατείνει τις τὴν ζῶν, καὶ ὄχι τὸ πάθος, δι' οὗ ἀποθνήσκει.

Ἐν τούτοις ἡ ὑπόκρισις κουράζει τὴν ὑπερευαίσθησίαν της. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος εἶναι ἠφανισμένη, ἐξηντημένη, ὡς λέγει. Ὅταν δὲ ἐπανέρχεται ἐπὶ της σκηνῆς, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸ ἐνθουσιωδῶς χειροκροτοῦν αὐτὴν κοινόν, τότε ἠφανισμένη κόπως της δὲν εἶναι ψευδής. Ἀλλ' εἰς τὰ παρασκήνια ἀνατᾷ τὰς φυσικὰς δυνάμεις της.

Ὡς προσέχθη ἡ Σάρα Βερνάρ φαίνεται συνεχῶς ἐτοιμοθά-

Κατά τὸ πενταετές λήξαν διάστημα ἰδρύθησαν τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἀρωγῇ τοῦ Συλλόγου ὑπεργαστήρια ἀπόρων γυναικῶν ἐν Πόρῳ καὶ ἐν Κερκύρᾳ, μελετᾶται δὲ ἤδη ἡ ἰδρυσις νέων ἐν Ναυπλίῳ καὶ Μυκόνῳ.

Μετὰ τῆς διὰ ψηφολογίαν ἐνεργηθείσης νέας ἐκλογῆς τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν μελῶν, ἐξελέγησαν καὶ πάλιν παμφηρεῖ αἱ αὐταὶ κυρίαί, αἵτινες εἶχον παραιτηθῆ.

Σύλλογος ἀναπλάσεως. Ἀύριον δευτέραν 29 λήγοντος μηνός, ἑορτὴν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τελεῖ ὁ Σύλλογος τῆς Ἀναπλάσεως τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτὴν, δι' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

Ὁ ἐκ τῶν συμβούλων τῆς Ἀναπλάσεως κ. Μ. Γαλανός θὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Ἐκκλησιαστικὸν λόγον Ἱεροθέου Μητροποῦλου. Παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος Ἀττικῆς κ. Ἱεροθέου Μητροποῦλου ἐξεδόθησαν εἰς ὄγκωδέσκατον τόμον ἐκ 432 σελίδων ἀποτελούμενον σειρά πλήρης ἐκκλησιαστικῶν λόγων ἀπαγγελλέντων κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀνὰ τοὺς διαφόρους ναοὺς τῆς πρωτευούσης.

Τὸ γνωστὸν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν γλαφυρὸν καὶ καλλιπεῖς τοῦ ρήτορος ὕψος, καθιστῶσι πᾶσαν σύστασιν τοῦ ἔργου του περίτην. Ὡς μόνον δὲ σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ προθέμενος τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ χριστιανικοῦ κοινοῦ διανέμει τὸ ἔργον του δωρεάν. Ἡ αὐταπάρνησις τοῦ κ. Μητροποῦλου ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἶναι ὑπερτέρα παντὸς ἐπαίνου.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν δηγημάτων τῶν ἐντόμων. Οἱ κύνες καὶ τὰ λοιπὰ μικροσκοπικὰ ἔντομα χωρὶς νὰ δάκνωσιν ἐπικινδύνους εἶναι λίαν ὀχληρὰ καὶ δυσάρεστα. Πρὶν κατακλιθῆτε ἀλοιψάτε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας διὰ χυμοῦ λεμονίου, ὅτε καὶ δὲν σὰς θαγκάνουσι. Μετὰ δῆγματα πλύνεσθε διὰ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ. Ὁ ἐρεθισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος καταπαύει.

Καθαρισμὸς τῶν χρυσῶν πλασίων. Πλύνετε μὲ σπόγγον, ὃν βρέξετε ἢ εἰς οἰνόπνευμα ἢ εἰς διαλυμένην τερεβινθίνην. Δὲν στεγνώνετε μετὰ ταῦτα τὸ πλάσιον, ἀλλὰ τὸ ἀφίετε νὰ ξηρανθῇ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ὁμελέτα φράουλας. Κτυπάτε 6—8 ὠζ., ὅπως διὰ συνήθη ὁμελέταν. Ἄντι ἄλατος θέτετε ζάχαρον. Βράζετε μὲ ἀραιτὸν βούτυρον. Ὅταν συσσωματωθῇ καὶ ἀποτελέσῃ πυκνὸν στρώμα, θέτετε εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιφανείας γλυκὸν φράουλας, ἢ ὅτι δῆποτε ἄλλο θελήσετε, σκεπάζετε μὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ καὶ τὴν σεβρίζετε ἀντι γλυκίσματος.

Εἶχε πέσει γονυκλήτης καὶ ἐσώρητο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀναρτώμενος ἀπὸ τοῦ φορέματός της, μὲ τὸ πρόσωπον σπασμωδικῶς κινούμενον, μὲ ὀρθαλοὺς προδιδόντας ἀκατάστατον φόδον καὶ παραφροσύνην.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ εἶχεν ὑποκινήθη ἀπερίγραπτος θύροδος. Οἱ χωρικοὶ τρομαγμένοι ἤθελον νὰ φύγωσι. Γυναῖκες τινὲς εἶχον λιποθυμήσει.

Κανεὶς νὰ μὴ ἐξέλθῃ, ἠκούσθη φωνὴ τις ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἡ ἀληθεῖα τέλος ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους τούτου ἐγκλήματος ἀποκαλύπτεται.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Κορδὸλ ἐμυκάτο πάντοτε, παραφερόμενος ἀπὸ εἶδος τρέλλας, ἣτις τὸν ἔκαμε νὰ χορεύῃ μὲ τοὺς ὀδόντας συγχροουμένους, μὲ τὸ στόμα ἀφρίζον.

— Πρέπει νὰ συλληφθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Δὲν πρέπει ἡ λαίμητμος νὰ ἀπολέσῃ τὸ τέρας τοῦτο.

Ὁ ἡμιπαράφρων ἐξηκολούθει κραυγάζων καὶ παραληρῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. **Ναί!** ἐφώναζεν. **Ἐγὼ τὴν ἐφώνεσα!** **Ναί!** ἐγὼ, ἐγώ. Ἀλλὰ μίαν καὶ μόνην φοράν. **Ὅχι δὲς.** **Ὅχι!** Εἶναι ψευδές! Καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ διασχυρίζεσθε ὅτι τὴν ἐφώνεσα δὲς!...

— Ἰατρέ, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βορναδέλ, δύναται τις νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ λεγόμενα.

— Ὁ δυστυχὴς αὐτός, ἢ ὁ ἄθλιος, ὀνομάσατέ τον ὡς θέλετε, κύριε, εὐρίσκειται εἰς ὄψειαν κατάστασιν παραφροσύνης, προκληθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀναπαραστάσεως δράματος, ἐν ᾧ ἀναμφιδύτως ἐνεργὸν διεδραμάτισε μέρος. Εἶναι δὲ ἡ τύψις τοῦ συνειδότου ἢ προκαλοῦσα ἐν αὐτῷ τὴν κρίσιν καὶ τὰς ἐκμυστηρέσεις ταύτας.

Ὁ δικαστὴς εἶσα, ἀλλὰ βαθυτάτῃ συγκινήσει ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. **Θεὲ μου!** ἐψιθύρισε. **Ἡπατήθη** λοιπὸν ἡ δικαιοσύνη; **Ἐγὼ** δὲ εἶμαι ὁ ζητήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην δίκην!

Ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἡ Μαγδαληνὴ ὀρθῇ, ὠχρὰ, ἀπαθὴς ἔδλεπε μὲ πυρέσσον ὄμμα τοὺς ἐναγωνίους σπασμούς ἐκείνου, οὕτινος ἔφερε τὸ ὄνομα. **Περὶ βίβλη-**

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΒΙΤΖΕΝΤΖΟΥ

Ἐνθουσιώδεις πελάτιδες τῆς κ. Α. Βιτζέντζου διεβίβασαν ἡμῖν εὐχαριστήρια, διὰ τὰς συστάσεις ἃς ἐδημοσιεύσαμεν ὑπὲρ αὐτῆς. Εἶναι ἡ μόνη μοδίστρια, μᾶς γράφουσι, ἣτις καὶ μόνον μὲ ὀκτὼ πήχεις διπλοῦ ὕψους, κατασκευάζει φόρεμα στενὸν τοῦ συρμοῦ, μὲ δέκα πέντε δὲ πήχεις μεταξωτοῦ μονοῦ ὠραίαν καὶ ἐπιδεικτικὴν ἐσθῆτα. Συνδυάζουσα οὕτω τὴν οἰκονομίαν μὲ ἐργασίαν εὐσυνειδήτην καὶ ἀναμφισβήτητον δεξιότητα ἐξυπηρετεῖ θαυμασίως τὰ συμφέροντα τῶν πελατιδῶν της. Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς τὴν κ. Βιτζέντζου διὰ τὴν τόσῃ ἐπιτυχῇ ἐργασίαν της.

ΠΟΘΕΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΣΑΣ

Πολλοὶ συνδρομητικαὶ μὲς ἐρωτῶσι κατὰ καιροῦς ἡμᾶς περὶ τοῦ μυροπωλείου ἐκείνου, ὃπερ ἔχει ἐκλεκτότερα διὰ τὸ δέρμα μαλακτικὰ, βευστὰ ἀσφαλῆ κατὰ τῶν ἐφηλίδων, βαφὰς ἀβλαβεῖς καὶ χρωμάτων φυσικωτάτων διὰ τὴν κόμην, ἐν γένει δὲ σάπωνας καὶ μῦρα ἐκλεκτῆς ποιότητος.

Κατὰ τὴν γνώμην γνωστῶν χημικῶν, τὸ μυροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνη τὸ ἐπὶ τῆς γωνίας τῶν ὁδῶν Ἐρμού καὶ Νίκης παράγει σκευασίας, φερούσας πάντα τὰ ἀνωτέρω συστατικά, δι' ὃ καὶ τὴν μεγαλητέραν καὶ ἐκλεκτοτέραν πελατείαν ἐξησφάλισε. Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Καθιερώθη πλέον νὰ μὴ ὑπάρχωσι δύο γνώμαι περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ κ. Τσάμη ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχῇ κατασκευὴν ὑποδημάτων.

Οἱ ἄνδρες, οὔτινες τόσον πολὺ περιπατοῦσι, καταντῆ νὰ φέρωσιν ἐπὶ δῶμα καὶ τρία ἔτη ὑποδήματα κατασκευασθέντα παρὰ τοῦ κ. Τσάμη, ἐν ᾧ αἱ νύβριαι οὐδαμῶ ἄλλου εὐρίσκουσι συνδυαζομένας τῆλ στερερότητα μετὰ τῆς κομψότητος καὶ εὐθηνίας.

μένην, ἐντὸς τοῦ λευκοῦ ἐπωμίου της ἤθελε τις ἐκλάθει αὐτὴν ὡς τὸν ἄγγελον τῶν τύψεων τοῦ συνειδότου.

Ὁ παράφρων ἔτρεχε πάντοτε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπὸ τῆς γυναικὸς του πρὸς τὸ θῦμά του, ἀπὸ τῆς Μαγδαληνῆς πρὸς τὴν κ. Κερμαδέκ, ἣτις ἐξηκολούθει νὰ μὲνη κατὰ γῆς ἐξηπλωμένη ὡς νεκρά.

— Εἶναι ἡ κ. Γερβαίς, ἐξηκολούθησεν λέγων ὁ ἄθλιος... Ἐκδικεῖται τὸν υἱὸν της!... Ἐνεκα τῆς Βασιλικῆς Λυδρῆ!

— **Ναί ὁ ἱατρός ἀπέθανε!** **Μπᾶ!** Καὶ τί μὲ μελλεῖ ἐμένα; Δὲν δύναται βεδαιῶς νὰ μὲ καταδικάσωσι δι' αὐτὸ!.. Τὴν ἄλλην... Ἄ! ναί! τὴν ἄλλην, τὴν δολορονηθεῖσαν, ἣτις εὐρίσκειται εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς ἐκκλησίας!

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε ἐκεῖ, δυνάμενον νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἐνοχὴν μου. Δὲν φοβοῦμαι!... ὄχι! Οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει. Ἡ δικαιοσύνη οὐδὲν δύναται ἐναντίον μου! Τίποτε, τίποτε... Ἐκκουσα τὴν παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου κομισθεῖσαν μοι ἐπιστολήν... δι' ἣς ἀνεγνώρικα ὅτι εἶχον κλέψαι διακοσίας χιλιάδας φράγκων παρὰ τοῦ κυρίου Κερμαδέκ. Ἐπρέπε, ἔπρεπε, νὰ φωνεύσω τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἀφοῦ δὲν ἤθελε νὰ μοι δώσῃ τὴν ἐπιστολήν ταύτην.

Ἄστε δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς μου. Δόσατε λοιπὸν ἀποδείξετε!... Σὰς προκαλῶ! Σὰς κυρία Γερβαίς, λέγετε ὅτι κατέχετε τοιαύτας... Ὅχι δὲν εἶναι ἀληθές... ψεύδεσθε... Ἐγὼ ἔλαβα καλῶς τὰ μέτρα μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ διεσπῆθη εἰς νευρικὸν παράφρονος γέλωτα, μεθ' ὃ καὶ εἰσίγησε.

Ἐπῆρχεν ἤδη μεγάλη καὶ τρομερὰ σιγὴ μεταξὺ τοῦ ὑπὸ τῆς φρικῆς καὶ τοῦ φόβου παραλελυμένου οὕτω πλήθους.

Ὁ Κορδὸλ εἶχε παῦσει λαλῶν, ἔτρεμεν ὅμως σπασμωδικῶς ὄλον του τέσσιμα, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του συνεσπῶντο εἰς μύριους μορφασμούς.

Τὴν σιγὴν ταύτην διέκοψεν ὁ εἰσαγγελεὺς Ἰατρέ, εἶπεν, δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἰς ἣν κατὰστασιν εὐρίσκειται.

(ἀκολουθεῖ).